

og med sit sorte Morgen-Kniplingsstykke over Haaret. Hendes lille tynde Skikkelse var besynderlig rank, og hun holdt Armene korslagte under Brystet.

„Er det virkelig din Agt at gøre os et Besøg i Dag?“ sagde hun.

„Ja. Kommer jeg maaske ubelejligt?“

„Det har jeg jo ikke sagt.“

„Men, Kære — hvorfor spørger du da egentlig? Og hvorfor ser du saa inkvisitorisk paa mig?“

„Aa, jeg vil dog se, om du ikke har en Smule Samvittighedsnag. Nu har du ikke været her i to Dage. Hvorfor har du ikke det? . . . Tilstaa det kun! Du har undgaaet os i den senere Tid, Ragnhild. Jeg har godt mærket det. Føler du dig maaske kompromitteret af Bekendtskabet med os? . . . Eller hører du maaske ogsaa med til Komplottet?“

„Kære Betty, lad os dog nu ikke begynde igen i Dag,“ sagde Ragnhild i træt Tone og gik ind gennem Havelaagen. „Vejret er virkelig ikke dertil. Jeg forsikrer dig, jeg er aldeles ødelagt. Og du synes da ogsaa at være en Del overnervøs, Betty. . . . Undskyld, at jeg sætter mig.“

Hun tog Plads paa Tremmebænken under Æbletræet. Fru Betty derimod blev staaende.